

— arba, nepatenkinus šio reikalavimo grąžinti bylą, dėl kurios pateiktas apeliacinis skundas, kitos sudėties pirmąją instanciją nagrinėjusiam teismui, kad šis iš naujo ją iš esmės išnagrėtų.

Apeliacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Skundžiama nutartis yra neteisėta taip pat dėl a) klaidingo, neteisingo ir nepagrįsto teisės principų, susijusių su atsakomybe pagal *lex aquilia*, aiškinimo ir taikymo bei nemotyvuoto ir neloģiško Europos Sąjungos teismų praktikos šiuo klausimu nesilaikymo; b) absoliučios motyvavimo stokos, akivaizdžios vertinimo klaidos, faktų apėjimo ir iškraipymo, apgaulingo, neišsamaus ir klaidingo apelianto pateiktų įrodymų tyrimo, įpareigojimo *clare loqui* pažeidimo, nenuoseklumo, nenuginčijamumo, savavališkumo, nelogiškumo, neracionalumo ir nepagrįstumo; c) sprendimo dėl esminių ginčo aplinkybių nepriėmimo ir tyrimo visiško neatlikimo; d) teismo pareigos savo argumentus, įskaitant įrodymų vertinimą, grįsti sveiku protu ir patirtimi vengimo; e) klaidingo ir nepagrįsto teisės principų, susijusių su įrodymų pateikimu teismui ir įrodinėjimo našta, aiškinimo ir taikymo.

2010 m. rugsėjo 27 d. pateiktas Deutsche Post AG apeliacinis skundas dėl 2010 m. liepos 14 d. Bendrojo Teismo (pirmoji kolegija) nutarties byloje Deutsche Post AG prieš Europos Komisiją (T-570/08)

(Byla C-463/10 P)

(2010/C 328/32)

Proceso kalba: vokiečių

Šalys

Apeliantė: Deutsche Post AG, atstovaujama advokatų J. Sedemund ir T. Lübbig

Kita proceso šalis: Europos Komisija

Apeliantės reikalavimai

Apeliantė prašo:

1. panaikinti visą skundžiamą 2010 m. liepos 14 d. Bendrojo Teismo (pirmoji kolegija) nutartį byloje T-570/08;
2. atmesti Komisijos Bendrajame Teisme pareikštą prieštaravimą dėl nepriimtumo;
3. panaikinti 2008 m. spalio 30 d. Europos Komisijos sprendimą dėl „įpareigojimo pateikti informaciją“ pagal Regla-

mento (EB) Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalį byloje „Valstybės pagalba C 36/2007 — Vokietija; valstybės pagalba Deutsche Post AG“;

- 4) priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

Apeliacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Šio apeliacinio skundo dalykas yra Bendrojo Teismo nutartis, kuria šis teismas kaip nepriimtina atmetė apeliantės ieškinį dėl Vokietijos Federacinei Respublikai skirto 2008 m. spalio 30 d. Europos Komisijos įpareigojimo pateikti informaciją byloje dėl valstybės pagalbos skyrimo apeliantei.

Šiame apeliaciniame skunde pagrindinis klausimas yra tai, ar ir esant kokioms sąlygoms galima ginčyti Komisijos pagal Reglamento (EB) Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalį priimtą sprendimą dėl įpareigojimo pateikti informaciją. Apeliantės manymu, ieškinys dėl sprendimo, kuriuo buvo įpareigota pateikti tik jos turimą informaciją, yra priimtinas, jeigu ji išreiškia abejones dėl Reglamento (EB) Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalyje įtvirtintų procesinių reikalavimų laikymosi ir įpareigotos pateikti informacijos reikalingumo.

Tačiau Bendrasis Teismas tokio ieškinio priimtumą paneigė iš esmės remdamasis argumentu, kad sprendimas dėl įpareigojimo pateikti informaciją neturi teisinių pasekmių. Jo teigimu, tai yra tik tarpinė priemonė, skirta parengti galutinį sprendimą.

Apeliantė pateikia penkis apeliacinio skundo pagrindus:

1. Skundžiamoje nutartyje Bendrasis Teismas neatsižvelgė į tai, kad sprendimą dėl įpareigojimo pateikti informaciją, kuris yra privalomas Sąjungos teisės aktas, gali peržiūrėti Europos teismai. Remiantis Reglamento (EB) Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalimi, siejant ją su SESV 288 straipsnio 4 dalimi, ir ESS 4 straipsnio 3 dalyje įtvirtintu lojalaus bendradarbiavimo principu, valstybė narė oficialiai įpareigojama pateikti reikalaujamą informaciją. Kadangi valstybė narė privalo vykdyti sprendimą, pareiga pateikti informaciją tiesiogiai perkeliama apeliantei, kuri (vienintelė) turi reikalaujamą informaciją.
2. Be to, Bendrasis Teismas neatsižvelgė į tai, kad jei valstybė narė ir tiesiogiai susijusi įmonė privalėtų pateikti bet kokią Komisijos pagal Reglamento (EB) Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalį pareikalautą informaciją, ir būtent neatsižvelgiant į tai, ar apskritai buvo laikytasi 10 straipsnio 3 dalyje įtvirtintų procesinių reikalavimų ir ar pareikalauta informacija turi kokį nors ryšį su nagrinėjamos valstybės pagalbos patikrinimo tikslu, tai būtų nesuderinama su Sąjungos teisėje įtvirtintu teisinės apsaugos užtikrinimu.

3. Neatsižvelgęs į tai, kad sprendimas dėl įpareigojimo pateikti informaciją tiesioginį poveikį valstybės narės ir atitinkamos įmonės teisinei padėčiai turi ir dėl to, jog Reglamento (EB) Nr. 659/1999 13 straipsnio 1 dalies trečiu sakiniu įpareigojimo pateikti informaciją nevykdymo atveju Komisijai suteikiama teisė sprendimą dėl galimos valstybės pagalbos priimti remiantis turima informacija, Bendrasis Teismas klaidingai išaiškino Reglamento (EB) Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalį ir 13 straipsnio 1 dalies trečią sakinį. Iš to išplaukiantis Komisijos įrodinėjimo naštos palengvinimas lemia žymų atitinkamos įmonės, kuri, siekdama apginti savo teises, faktiškai yra priversta pateikti prašomą informaciją, procesinės padėties pabloginimą.
4. Bendrasis Teismas teisės klaidą padarė ir dėl to, kad sprendimo dėl įpareigojimo pateikti informaciją teises pasekmes paneigė pateikdamas argumentą, jog tai yra tik tarpinė priemonė, skirta parengti galutinį sprendimą. Šiuo atveju Bendrasis Teismas neatsižvelgė į tai, kad ši aplinkybė neatmeta apskundimo galimybės, jeigu vadinama tarpinė priemonė — kokio yra pagal Reglamento (EB) Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalį priimtas sprendimas — pati savaime turi neigiamų teisinių pasekmių.
5. Galiausiai Bendrasis Teismas neatsižvelgė į tai, kad nagrinėjant ieškinį dėl procesą užbaigiančio sprendimo į priimant sprendimą dėl įpareigojimo pateikti informaciją Komisijos padarytus teisės pažeidimus negali būti pakankamai atsižvelgiama, visų pirma dėl to, kad tuomet negalima remtis faktinių aplinkybių neišsamumu. Be to, laikinas neteisėto įpareigojimo pateikti informaciją vykdymas atitinkamai įmonei — kaip yra šiuo atveju — gali būti susijęs su didelėmis laiko ir finansinėmis sąnaudomis.

2010 m. rugsėjo 28 d. *Landgericht Gießen* (Vokietija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą baudžiamojoje byloje prieš Baris Akyüz

(Byla C-467/10)

(2010/C 328/33)

Proceso kalba: vokiečių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Landgericht Gießen

Šalis pagrindinėje byloje

Baris Akyüz

Prejudiciniai klausimai

Ar

- a) 1991 m. liepos 29 d. Tarybos direktyvos dėl vairuotojo pažymėjimų (91/439/EEB) ⁽¹⁾ 1 straipsnio 2 dalis kartu su 8 straipsnio 4 dalies 2 punktu
- b) 2006 m. gruodžio 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/126/EB dėl vairuotojo pažymėjimų (nauja redakcija) ⁽²⁾ 2 straipsnio 1 dalis kartu su 11 straipsnio 4 dalimi

turi būti aiškinami taip,

1. kad jais valstybei narei (priimančiajai valstybei) draudžiama atsisakyti savo teritorijoje pripažinti kitoje valstybėje narėje (pažymėjimą išdavusioje valstybėje) išduotą vairuotojo pažymėjimą, jei vairuotojo pažymėjimas jį išdavusioje valstybėje įgytas po to, kai atsisakyta jį išduoti priimančiojoje valstybėje, nes nebuvo įvykdyti visi fiziniai ir psichiniai saugaus motorinės transporto priemonės vairavimo reikalavimai;
 2. atsakius teigiamai: ar jais valstybei narei (priimančiajai valstybei) draudžiama atsisakyti savo teritorijoje pripažinti kitoje valstybėje narėje (pažymėjimą išdavusioje valstybėje) išduotą vairuotojo pažymėjimą, kai vairuotojo pažymėjimas jį išdavusioje valstybėje įgytas po to, kai atsisakyta jį išduoti priimančiojoje valstybėje, nes nebuvo įvykdyti visi fiziniai ir psichiniai saugaus motorinės transporto priemonės vairavimo reikalavimai **ir** dėl vairuotojo pažymėjime pateiktų duomenų, kitokios išdavimo valstybėje įrašytos neabejotinos informacijos arba dėl kitokių neabejotinų duomenų, ypač bet kokių duomenų apie vairuotojo pažymėjimo savininką ar kitokios patikimos priimančiosios valstybės informacijos, konstatuojama, kad pažeista gyvenamosios vietos sąlyga, numatyta Direktyvos 91/439/EEB 7 straipsnio 1 dalies b punkte ir Direktyvos 2006/126/EB 7 straipsnio 1 dalies e punkte;
- jei nepakanka kitų neabejotinų duomenų, ypač bet kokių duomenų apie vairuotojo pažymėjimo savininką ar kitokios patikimos priimančiosios valstybės informacijos: ar pagal Teisingumo Teismo praktiką informacija laikoma gauta iš pažymėjimą išdavusios valstybės ir tokiu atveju, kai ji perduodama ne tiesiogiai, o per trečiuosius asmenis, būtent priimančiosios valstybės ambasadą pažymėjimą išdavusioje valstybėje;

3. kad jais valstybei narei (priimančiajai valstybei) draudžiama atsisakyti savo teritorijoje pripažinti kitoje valstybėje narėje (pažymėjimą išdavusioje valstybėje) išduotą vairuotojo pažymėjimą tokiu atveju, kai nors ir įvykdyti formalūs reikalavimai vairuotojo pažymėjimui gauti, konstatuojama, kad atvykimo tikslas buvo tik gauti vairuotojo pažymėjimą, ir nebuvo jokių kitų Sąjungos teisės, būtent SESV numatytų